

Normy dotyczące redakcji prac dyplomowych (licencjackich / magisterskich) i doktorskich

1. Prace powinny być zapisane wg następujących norm:

- 1.1. Na stronie A4 powinno znajdować się około 37 wierszy (łącznie z tytułami, przypisami, itd.). W wierszu tekstu zasadniczego powinno znajdować się 60-70 znaków (łącznie ze spacjami).
- 1.2. Marginesy każdej strony winny mieć następujące wymiary: lewy 3,5 cm, pozostałe 2,5cm. Każdy kolejny rozdział powinien rozpoczynać się od nowej strony, nieco poniżej górnej krawędzi (górny margines ok. 7 cm).
- 1.3. Tekst zasadniczy: czcionka Times New Roman 12 punktów, interlinia 1,5.
- 1.4. Tekst powinien być obustronnie wyjustowany, a funkcja dzielenia wyrazów włączona.
- 1.5. Przypisy: czcionka 10 punktów, interlinia 1.
- 1.6. Punkty w tekście numerujemy metodą

Rozdział I

- 1.
- 1.1.
- 1.1.1.
- 1.1.2.
- 2.
- 2.1.
- 2.1.1.
- 2.1.2.
- 2.2.

Rozdział II

- 1.
- 1.1.
- 1.1.1.
- 1.1.2.
- 2.
- 2.1.
- 2.1.1.
- 2.1.2.
- 2.2.
- itd.

- 1.7. Tytułów książek, artykułów i innych utworów w tekście zasadniczym, *Bibliografii*, przypisach oraz tytułach rozdziałów i punktów nie piszemy w cudzysłowie, lecz zapisujemy je kursywą (np.: Kościół podejmując dialog międzyreligijny w duchu deklaracji *Nostra aetate* chce stanowczo).
- 1.8. Użyte w tekście słowa obcojęzyczne zapisujemy kursywą, bez cudzysłowu.
- 1.9. W Bibliografii wykazujemy literaturę wykorzystaną w przypisach.
- 1.10. W Bibliografii przy artykułach z czasopism i rozdziałach z prac zbiorowych (także hasłach) wykazujemy zakres stron/kolumn całego utworu, np.:
[anonimowo], *God*, w: J.G. Melton (ed.), *Encyclopedia of Occultism & Parapsychology*, Vol. 1, Detroit 2001⁵, s. 648-649.
Wańka A., *Świadkowie Jehowy*, w: E. Gigilewicz (red.), *Encyklopedia katolicka*, t. 19, Lublin 2013, kol. 313-316.
Wańka A., *Użytek czyniony z Biblii w sektach ezoterycznych*, „Ateneum Kapłańskie” 616 (2011) 3, s. 423-439.
Zdybicka Z.J., *Człowiek i religia*, Lublin 1993.
- 1.11. Cytat to dosłowne przytoczenie fragmentu innej publikacji lub jej sparafrazowanie. Cytaty powinny być zawsze oznaczone odsyłaczem z dokładnym wskazaniem źródła w formie przypisu dolnego. Dosłowne przytoczenia zawsze zapisujemy w cudzysłowie. Cytaty niejawne w pracach magisterskich są uważane za plagiat.
- 1.12. Mapy, wykresy, tabele, fotografie, itp. powinny być ponumerowane i podpisane, a jeśli zostały skopiowane lub wzorowane na podstawie innych publikacji należy podać ich źródło przy podpisie pod

ilustracją, zapis jak w przypadku cytatów, jednak bez kropki na końcu (chyba, że podpis ma formę zdania zawierającego podmiot i orzeczenie).

- 1.13. W cytatach obowiązuje zasada cytowania całych zdań (od początku do końca), dlatego cytaty rozpoczynamy wielką literą (gdyż tak rozpoczyna się cytowane zdanie w tekście cytowanym). Wyjątkiem od tej zasady jest zasygnalizowane znakiem [...] pominięcie pierwszych słów zdania, wtedy – tak jak w przykładzie podanym w kolejnym punkcie – cytat wolno rozpocząć małą literą.
  - 1.14. Jeśli w cytowanym tekście opuszczamy jakiś fragment na początku zdania, w jego środku, czy na końcu, wtedy w opuszczonym miejscu stawiamy wielokropek w nawiasie kwadratowym, np.: „[...] pragnąc wypełnić życzenie Chrystusa i kontynuować Jego powszechną misję [...] dzięki obecności Ducha Świętego, Kościół odważa się stanąć pośród ludzi oraz ich religii z wzniesionym sztandarem Chrystusowej nauki [...]”¹⁰.
  - 1.15. Ostatnim znakiem w zdaniu jest kropka; ewentualny znak cudzysłowu lub odsyłacz do przypisu zamieszczamy przed kropką, np.: dla wszystkich mieszkańców”¹².
  - 1.16. Jeśli, tak jak w punkcie powyższym, koniec cytatu (który przecież kończy się kropką) jest jednocześnie końcem zdania w pracy (które też kończy się kropką), na końcu stawiamy tylko jedną kropkę kończącą całość zdania, np.: Iksiński jest zdania, że „W omawianym procesie istotną rolę odgrywają zarówno czynniki psychologiczne, jak i społeczne”¹⁵. Błędny byłby natomiast zapis z dwiema kropkami na końcu, np: Iksiński jest zdania, że „W omawianym procesie istotną rolę odgrywają zarówno czynniki psychologiczne, jak i społeczne.”¹⁵. Wyjątkiem od tej zasady są zdania kończące się znakami: zapytania, wykrzyknikiem, wielokropkiem, np.: „Z ilu rozdziałów składa się praca magisterska?”¹⁶.
  - 1.17. Tzw. cytaty wewnętrzne oznaczamy znakiem konsekwentnie jednym ze znaków: ‘ ’ lub « », np.: „[...] aby się wypełniło Pismo: ‘kości jego nie będą łamane’. I znowu na innym miejscu [...]” (J 19, 36-37).
  - 1.18. Wtrącenia autora zapisujemy w nawiasie kwadratowym, np. EFPE [właśc. Franciszek Potocki], *W wirze ezoteryzmu*, Kraków 1923, s. 54-56.
2. Technika sporządzania przypisów:
- 2.1. W każdym nowym rozdziale numerację przypisów zaczynamy od 1. Wszystkie dzieła w nowym rozdziale pierwszy raz zapisujemy w pełnym zapisie bibliograficznym (nawet wtedy, jeśli były już cytowane w poprzednim rozdziale lub we *Wstępie*).
  - 2.2. Po numerze przypisu nie stawia się żadnego dodatkowego znaku.
  - 2.3. W przypisach umieszczamy zawsze inicjał imienia i nazwisko autora/redaktora przed tytułem cytowanej pozycji.
  - 2.4. Jeżeli dany przypis przytacza kilka publikacji, kolejne prace oddzielamy średnikami.
  - 2.5. Jeżeli dana publikacja ma kilku autorów/redaktorów, poszczególne nazwiska oddzielamy przecinkami.
  - 2.6. W przypisach posługujemy się tzw. metodą przecinkową, tzn.: inicjał imienia, nazwisko autora, tytuł dzieła lub artykułu, miejsce i rok wydania, cytowane strony. Poszczególne części oddzielamy przecinkami, kropki stawiamy po inicjałach imion, rozdzielając tytuł od podtytułu oraz na końcu każdego przypisu.
  - 2.7. Po każdym znaku interpunkcyjnym robimy spację. Wyjątek stanowią inicjały dwóch imion występujących bezpośrednio po sobie, np. J.G. Melton.
  - 2.8. Przy odsyłaniu do publikacji cytowanej już wcześniej w tym samym rozdziale stosujemy skrót *dz. cyt.* bądź *art. cyt.*
  - 2.9. Przy powoływaniu się na pracę wskazaną w przypisie bezpośrednio poprzedzającym stosuje się formułę tamże wraz z podaniem numerów stron: Tamże, s.
  - 2.10. Przy przywoływaniu autora wymienionego bezpośrednio wcześniej używamy odpowiednio formuł: Tegoż lub Tejże.
  - 2.11. W przypadku, gdy myśli danego autora nie cytujemy ani nie streszczamy dokładnie, lecz jedynie się nią inspirujemy lub gdy chcemy wskazać, że inni autorzy również poruszali to zagadnienie zapis w przypisie poprzedzamy skrótem Por.

- 2.12. Jeśli odsyłamy do jakiegoś tekstu (np. w celu porównania lub lepszego zrozumienia) stosujemy formułę Zob.
- 2.13. Poza merytorycznie uzasadnionymi przypadkami nie podajemy w przypisach nazw wydawnictw, nazw serii wydawniczych i nazwisk tłumaczy.
- 2.14. Tytuły artykułów, książek, map, utworów muzycznych zapisujemy kursywą bez cudzysłowu, np.: G.P. Monnot, *Bóg i jego imiona w islamie*, w: F. Lenoir, Y. Tardan-Masquelier (red.), *Encyklopedia religii świata*, t. 2, Warszawa 2002, s. 1325, 1497-1499.
- 2.15. Tytuły przytaczane w tytułach innego utworu jako cytaty wewnętrzne zapisujemy również kursywą i dodatkowo w cudzysłowie: np. J.M., Dyduch, *Wiodące idee adhortacji apostołskiej „Familiaris consortio”*, <http://czasopisma.upjp2.edu.pl/poloniasacra/article/view/1597/1546> [dostęp: 15.04.2016].
- 2.16. Książka jednego autora (lub kilku autorów): W. Beinert, *Teologiczna teoria poznania*, Kraków 1998, s. 137.
- 2.17. Rozdziały/artykuły z dzieł zbiorowych (pod redakcją) cytujemy następująco: S. Harasimowicz, *Nowożytnie korzenie ruchu New Age*, w: I. Dec (red.), *Złudzenia Nowej Ery. Teologowie o New Age*, Wrocław 1994, s. 45, 49.
- 2.18. Artykuły z czasopism: R. Kranenborg, *Words of the Christ Create a New World Religion*, „Syzygy. Journal of Alternative Religion and Culture” 12 (1993) 1, s. 129, 133-135. UWAGA. Tytuły (pełne) czasopism podajemy czcionką prostą w cudzysłowie, np. „Ateneum Kapłańskie” (lub skrót nazwy bez cudzysłowu, np. AK), następnie rocznik bądź numer ciągły, w nawiasie rok, po nawiasie numer zeszytu, następnie numer stronicy.
- 2.19. Hasła z encyklopedii, leksykonów i słowników, np.: P. Moskał, *Wiara*, w: E. Gigilewicz (red.), *Encyklopedia katolicka*, t. 20, Lublin 2014, kol. 433; J. Herbut, *Wiara*, w: tegoż (red.), *Leksykon filozofii klasycznej*, Lublin 1997, s. 534.
- 2.20. Tytuły w językach obcych przytaczamy w oryginale, stosując obowiązujące w nim skróty: Ch. White, *Krishnamurti Jiddu*, w: M. Eliade (ed.), *The Encyclopedia of Religion*, Vol. VII, New York 1987, s. 381-382.
- 2.21. Dzieła anonimowe: [anonimowo], *O celach Towarzystwa Teozoficznego*, w: A. Besant, *Karma*, Warszawa 1936, s. 121, 125.
- 2.22. Przy odsyłaniu do stron internetowych należy, po podaniu autora, tytułu utworu i internetowego „adresu” URL, podać też w nawiasie datę korzystania ze strony, np.: J.G. Melton, *New Age Transformed*, <http://religiousmovements.lib.virginia.edu/nrms/newage.html> [dostęp: 13.01.2011].
- 2.23. Skróty przyjmujemy za *Encyklopedia katolicka. Wykaz skrótów*, Lublin 1993 lub *Encyklopedia katolicka*, t. 1, Lublin 1985; ewentualne skróty własne wyjaśniamy w *Wykazie skrótów* zamieszczonym przed *Bibliografią*.
- 2.24. W przypisach nie podajemy godności, funkcji i tytułów autorów, np.: ks., bp, kard., o., prał., prof., dr, SJ, OMI, OSB, itd., podajemy natomiast tytuły: św., bł.
- 2.25. Przy określaniu numerów stronic, kolumn, itd. nie posługujemy się skrótem nn (następne), lecz podajemy je przy pomocy cyfr.
- 2.26. W dokumentach kościelnych odsyłamy do numeru punktu, a nie do numeru stronicy; podajemy miejsce i rok druku, a nie rok ogłoszenia.
- 2.27. Jeśli w publikacji nie podano miejsca lub roku wydania piszemy odpowiednio: bmv, brw, bmrw.
3. W kwestii pisowni słownictwa religijnego obowiązują zasady opracowane przez Radę Języka Polskiego. Zob. R. Przybylska, W. Przyczyna (red.), *Zasady pisowni słownictwa religijnego*, Tarnów 2004 (Wydawnictwo BIBLOS).
4. W języku polskim wszystkie imiona i nazwiska odmieniają się, także obcojęzyczne, np.: z *Henrym Steelem Olcottem i Williamem Quanem Judge'em*.